

Žemaičiūsė

Jug gerā, ka čė drōsiau varnu būrė
Par umžius sukiniėjės unt alksnīnās,
Ka tavi kėtėp čė vadėn, vuo sūrė
Tėik skanė kvep – pavasarės i kvīnās,

Ka niekumet čė nie geriausem žmuogou
Nie vėins itėktė par daug neimeigė:
Čė viejė žiaurė dėdlė tonkė kriukau –
Toupītė ipratėn i pėktoma, i meilė.

Jug gerā, ka čė daugiau būn aiškoma,
Ka kėtėp čė pagoud, net ne tėp mošās,
Ka žuodė jūro atsidoud i skomb
Ligu varėnė kamėnūsė unt ošās,

Kad anėi – kap tėi alksnė – neišnīkst,
Ka laikuos – kėitė, ėšdėdė i statė...
Jug gerā, kad apėntās i jaunīstė
Pargrīžtam, metus svetėmus numetō!